

во зло докара на себе си и на насъ!» Този път Стефанчо много се засрамилъ, та не можалъ нищо да отговори на родителитѣ си. Следъ нѣколко врѣме Стефанчо постъпилъ въ училището, но и тукъ почнѣлъ да краде, та затова наскоро го испѣдили. Родителитѣ му отъ тъга, че дѣтето имъ става отъ день на день по-лошо, умрѣли. Стефанчо намѣсто да тъжи за родителитѣ си, почнѣлъ да скача отъ радостъ, защото нѣмало вече, кой да го мъмре. И наистина, като се боялъ отъ родителитѣ си, Стефанчо до това врѣме извършвалъ кражбата съ много голѣмо прѣдпазване, но отъ по-послѣ той захванѣлъ открито да краде. Хората го узнали, като какво момче е и затова никой не го прибиралъ въ къщата си. Стефанчо, като видѣлъ, че въ селото си не ще може свободно да краде, отишѣлъ въ единъ градъ, гдѣто никой го не познавалъ. На пътя той срѣщнѣлъ дяволѣтъ, който посаялъ едно тѣпанче и едно перде (завѣса). «На кждѣ отивашъ, побратиме, попиталъ го дяволѣтъ!» Стефанчо му разправилъ всичко. «Ако искашъ, вземи ме за другаръ. Отъ мене подобъръ другаръ нѣма да намѣришъ; ако ли азъ съмъ съ тебе и мухата нѣма да ни осѣти, когато ще откраднѣме нѣщо.» — «Че какъ ще стане това тѣй?» попиталъ го Стефанчо. «Ей, тѣй. Когато ти отидешъ да крадешъ, азъ ще туря (като му показва пердето) ей това перде прѣдъ очитѣ на стопанинѣтъ, та той не ще може да те види.» Въ това врѣме Стафанчо се сътилъ за родителскитѣ си съвѣти, но безъ да му мисли много, много, взелъ дяволѣтъ за другаръ и трѣгнѣли открито да крадѣтъ. Първата кражба извършили въ мазата на единъ богатъ търговецъ тѣй:

Дяволѣтъ турилъ пердето прѣдъ очитѣ на търговецѣтъ, а Стефанъ свободно отключилъ кассата и взелъ всичкитѣ пари. Отъ тамъ отишле въ друга мааза, гдѣто извършили същото; послѣ въ трѣтя, но тукъ когато Стефанъ почнѣлъ да краде, дяволѣтъ не турилъ пердето си прѣдъ очитѣ на търговецѣтъ, а ударилъ тѣпанчето. Тогава търговецѣтъ вижда Стефана; развивва се и на часѣтъ дошле стражари, които хванѣли Стефана и го прѣдали на съдѣтъ. Съдията опрѣдѣлилъ Стефана да